

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת

ויצא

♦♦♦

שנת

תשפ"א

♦♦♦

גליון 79

לראות בכל דבר את הטוב

ואמרו תהילים ואבינו מלכנו ביחד, והיתה שם התעוררות גדולה מאד, וכ"כ נהנה רבינו, עד שאח"כ כשנסע לארה"ב [כחודש אח"כ] אמר שראוי לארגן ג"כ כינוס כזה של כל ילדי תשב"ר, שיש בזה התעוררות מיוחדת, וכן בעוד מקומות, זה נכנס בסדר המסע. [ובמאמר המוסגר, בעוד שבלונדון היתה הבימה מלאה ברבנים שונים, אך בניו יורק היתה בימה גבוהה עם כסא מכובד ושולחן נאה, לרבינו בלבד. ולימים התבטא רבינו בצער, הרגשתי מאד לא נח לשבת לבד על הבימה, כמו גולם... מבהיל!].

בכל מצב למצוא את הנקודה החיובית

ונחזור לענין שפתחנו בו, שעל האדם לראות בכל דבר את "הטוב", וסבורני שענין זה שייך הרבה בנוגע להנהגת הקב"ה עם האדם, שאף כשבאים עליו ח"ו כל מיני מצבים, שנראה על פניו שהם מצבים קשים.

כמובן דבר ראשון עליו להחדיר בלבו כל הזמן את האמונה הברורה "שהכל רק הקב"ה בכבודו ובעצמו" עושה, ושהוא ית"ש אוהב אותו יותר מכל אוהב, ואוהבו יותר ממה שאוהב האדם את עצמו! וממילא בודאי שכל מה שעושה עמו, זה רק לטובתו בלבד, זה ברור.

אך חוץ מזה עליו לחפש לראות בתוך המצב הקשה גופא - את הטוב! את הנקודת אור שבדבר, בדומה לשינים הלבנות של הנבילה, כך בכל מצב ומצב, תמיד יכולים למצוא את הנקודה החיובית. וכמו שרואים באמת הרבה פעמים בהמשך הזמן, האיך שהכל היה מסודר מראש כדי להביא את הטוב לאדם.

ומי שזוכה להתבונן במחשבה נפלאה זו, זוכה לחיים מאושרים, כי רואה תמיד טוב וטוב, והדברים מפורשים בספרי קדמוניו.

אפילו במצבים גרועים, לחשוב שיכול להיות יותר גרוע ורבינו ה"י רגיל בכל מיני מצבים להביא את דברי החובת הלבבות, שבכל מצב, צריך האדם לחשוב, שיכול להיות יותר גרוע...

וכך שמענו מרבינו פעמים אין ספור, כשלא ה"י חש בטוב וכדומה, שה"י אומר מה יש לי להתאונן, הרי הרבה מהחברים שלי כבר אינם נמצאים אתנו... ועלי להודות במה שהקב"ה נותן לי. ועל דרך זה היו לו כמה וכמה נוסחאות.

תמיד לחפש את הטוב שבחברו

הרבה פעמים הזכיר רבינו זצוק"ל את מש"כ בספר חובת הלבבות, מעשה בחסיד א' שה"י מהלך עם תלמידיו, וראו נבילה מושלכת, אמרו התלמידים כמה מסרחת נבילה זו, אך החסיד אמר - ראו כמה שיניה לבנות...

והיינו שהם ראו את מה שנראה לעין, אבל החסיד ראה את הטוב, את שיניה הלבנות.

וכך צריך תמיד לחפש בכל דבר את הטוב, ואם נבילה, כ"ש כשמדובר על חברו, שצריך תמיד לחפש את "הטוב" שבו.

וכך זכינו לראות אצל רבינו זצוק"ל שתמיד חיפש את מעלות השני. ובאמת נראה לי שלא ה"י צריך "לחפש", אלא זה מה שה"י רואה מיד - את הטוב.

וכן כשה"י מהלך ברחובה של עיר, בפרט בשבת קודש בדרכו לסנדקאות, והיו ניגשים לומר לו גוט שבת, כל המי ומי, מכל העדות והחוגים, ה"י

הרבה פעמים מגיב עם איזה מילה טובה, על חוג פלוני, או על עדה פלונית, כמה נאים מעשיהם.

בכל המסעות רבינו מצא מה לשבח אותה קהילה

וכך היה במסעות החיזוק ברחבי תבל, שה"י בא לכל גווי הקשת של עמך בית ישראל, ללא הבדלי עדות וחוגים, ה"י לו תמיד מה לומר בשבח אותה קהילה. אם זה כשהגיע לווישינגטון הייטס בקהילת יוצאי אשכנז, דיבר כמה דקות בשבח שמירת המסורת בניגונים של כל דבר ודבר, וכמדומני שהביא מהקדמת פאת השולחן שכותב על חשיבות הניגונים.

וכן בהיותו בפנמה בחודש אלול, ונוהגים שם לומר סליחות כל החודש, השתתף עמהם באמירת הסליחות, ואח"כ כשחזר שיבח מאד את צורת האמירה כולם ביחד, בנועם.

מעלת כינוס תינוקות של בית רבן לתפילה

וקשה להאריך על רגל אחת, אבל נזכיר עוד דבר אחד ששיבח מאד, בהיותו בלונדון בעשי"ת תשס"ה ביחד עם יבלחט"א ראש ישיבת סלבודקא מרן הגאון ר' דוב לנדוי שליט"א, בנסיעה ליום אחד, והיו שם כמה כנסים, וא' מהם ה"י כינוס של כל ילדי תשב"ר תחת אהל ענק,

לא האמונה "שהכל בורא עולם", ולהבין ולהשכיל שזהו הטוב, כי כך סיבב הקב"ה. וממילא יעקב אבינו לא מתיימש, ולא נופל.. אלא מיד ממשיך בבנין של כלל ישראל. הלואי שנזכה להתעורר להבנה הזאת, ולראות הן בהנהגתו ית' עמנו תמיד, את הטוב והמתוק, והן בנוגע לחברינו, וכל א' עם בני ביתו.. בכל דבר ודבר לחפש איפה הנקודת אור, ובזה נזכה לחיים טובים ולשלום.

לחדש דבר שאינו מחויב למען כבוד ה' ואסיים בהרגשה ונפלאה של נשמה יהודית טהורה, ונקדים דבר אחד שביאר רבינו לפני הרבה שנים, את דברי הגמ' בשבת, במעשה עם רבי שמעון בר יוחאי שלאחר שיצאו מהמערה כל מקום שהיו מסתכלין, ושרף, עד שראו זקן אחד שרץ עם שתי חבילות הדסים לכבוד שבת, ושאלוהו למה שתים, ואמר אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור. אז התפעלו כמה חביבין מצות על ישראל, ונרגעו.

והתפלא רבינו מה המיוחד שראו כאן, וכי לא ראו יהודים לובשים טלית ומניחים תפילין וכדו', הרי ראו את כל זה, ובכל זאת לא נרגעו, וכאן הרי אי"ז מצוה, אלא דבר נאה שלוקח שתי הדסים לכבוד שבת, ומה ההתפעלות המיוחדת שבה.

וביאר רבינו שכאן עשה הזקן דבר מעצמו, הוא חידש מהרגשה האישית שלו בכבוד שבת, שראוי לקחת "שתי חבילות" הדסים, וכשראו את זה הבינו אז סאיז נישט קיין קליינע מענטשאלאך... פי' זה לא אנשים קטנים, מי שמחדש דבר שאינו מחויב..

וכזה התפעלתי בימים אלו מילד יניק וחכים, וכך ה' המעשה, שבבית הכנסת "אילת השחר" הממוקם תחת לבית, עומד הארון קודש תחת הגג, אך בסמוך לצד הפתוח לגשמים, ומפעם לפעם עפים טיפות קלילות על חוצות הארון קודש, באופן שאין כל חשש שיגיע לס"ת, בפרט שכמעט שלא נמצא שם הס"ת, רק בזמני התפילות.

ובא לפני ילד גבון ש"ב א. ל. ני"ו ואמר שחושב "שאינן זה כבוד לארון קודש שניתזו טיפין על גביו" והלך ועטפו בניילון.

והרגשתי בזה את דברי רבינו צוק"ל שישנן הרגשות דקות שבאות מפנימיות הנפש הטהורה, המחבבת מצות, ומעריכה את גודל קדושת ספר תורה, ומעצמו מרגיש שיש כאן איזה פגם בכבוד התורה, אשרי לו.

יהי רצון שיזכה בכוחותיו הגדולים לעלות ולגדול לתפארת בישראל, וכולנו נזכה לכבד את התורה כראוי ולחבב מצותיה, ונזכה לכל טוב.

ובלשון כזה ה' מברך לפעמים, למשל את הגאון ר' ליפא שכטר זצ"ל שהיתה לו הזכות מידי שנה בשנה להחזיר את רבינו מהמבחן המיוחד בישיבת "שערי תורה" בתקופת חנוכה. ובסיום הנסיעה ה' רבינו מודה לו ואומר לו יישר כח, וכשהי' שואל את רבינו לשלומו, ה' משיב לו בזה"ל "אין מיינע יאהרן זאלסוטו נישט שפירן ערגער" פי' בגיל שלי שלא תרגיש יותר גרוע..

רבינו תמיד מצא את המילה המעודדת ופעם אחת כשאחד מהמיוחדים מתלמידי רבינו נחלה רח"ל, ושוכב כבר הרבה שנים בלי הכרה, ה' ישלח לו רפו"ש במהרה בתושח", ובכל פעם ה' רבינו שולח למשפחתו לברכו שיתעורר בקרוב ותהי' לו רפואה שלימה, וממש ה' נושאם על לבו תמיד.

ומובן שכזה אחד צריך עזרה וסיוע כל הזמן, ופעם אחת פנתה אלי אשתו הצדקנית תחי', בצער גדול, שהעובד הגוי שמטפל בו כל הזמן, ברח.. ולא די בזה, אלא שגם חמותה הצדקנית ע"ה שהיתה בדרך כדי לעזור לה, נפלה! וכעת אין לה עזרה, ומרגישה נורא, שכביכול הקב"ה מכה ומכה.. והי' רחמנות גדולה מאד.

ונכנסתי אל הקודש פנימה, וסיפרתי לרבינו את הדברים, ולאחר ששמע בצער וכאב את הדבר, אמר לי למסור לה את דברי החוה"ל שיכול להיות יותר גרוע.. ועלינו לקוות שיהי' טוב.

ובכל מיני מצבים קשים מאד, עם כל הכאב שהי' נושא את כלל ישראל, ואת כל יחיד ויחיד, כאשר ישא האומן את היונק, כפשוטו, ומצטער מאד בצער כל אחד ואחד, אך תמיד הי' יודע לומר את המילה המעודדת, ולהאיר מתוך חשיכה, אה, כל זה חסרנו.. ה' ירחם עלינו.

מה החזיק את יעקב אבינו באותם רגעים קשים והנני רוצה להוסיף הרגשה שעלתה במחשבותי בימים אלו, שנוגע קצת להנ"ל. הנה בפר' השבוע אם נתבונן מעט, נראה דבר נורא. יעקב אבינו עוזב את אביו ואמו, והולך לבית לבן הארמי, ועובד את צאנו כ"כ הרבה שנים, בקור ובחום. ובסוף כשמגיע כבר הלילה המיוחל, שלבן אמור לתת לו את רחל. ויעקב אבינו, אחיו ברמאות, ידע שהתכשיט הזה עלול לרמאותו, ולתת לו את לאה, עשה הסכם עם רחל, ומסר לה סימנים.

ומה קורה בסוף, ויהי בבוקר והנה היא לאה... איזו מכה, נורא ואיום, הרגשה נוראה "כולם בגדו בי", לא רק לבן הרמאי, אלא גם רחל איש אמונו, מסרה את הסימנים, הרי זה נורא ואיום? האין שייך לשרוד במצב מבין כזה.

אך יעקב אבינו ממשיך את החיים, ופונה ללבן, מה הלאה. ומה החזיק אותו באותם רגעים, אם